

но го спре. “Спри ся, ако ти е миль животъ-тъ ти,” выкаше той. “Ты ще паднешь, защото мѣсто-то е много стръмно и плъзгаво.” Но той вървѣше напредъ, и като доближи цвѣте-то, спрѣ ся да го откъсене. Другарь-тъ му, който вече бѣше близо до него, чу го да си дума: “Сега, сега ще го откъснѣж;” и пакъ: “Ето, откъснѣхъ го.” Но прѣди да може той да го задържи, младый тѣ ся подплъзнѣж, и въ едно мигновеніе паднѣж нѣколко хыляды крака надолу възъ скалы-тѣ. Ахъ, той сполучи цѣль-тѣ си, но съ каквѣж загубѣж! Да, той откъснѣж цвѣте-то, но животъ-тъ си даде за него!

Читателю, да не мыслишь че само нѣкои пѣтници по Швейцаріѣж вършатъ такыва безумны дѣла? Не; има чловѣцы — мѣжжіе и жены, стары и млади въ всякой градъ и село, които сѣж трѣгнѣжли да събиратъ цвѣтя по краища-та на ужасны пропасти. Тѣзи цвѣтя носятъ разны имена. Нѣкога цвѣте-то е единъ жълтъ цвѣтъ, който ся выка *злато*. Нѣкога цвѣте-то е *свѣтска слава*. Често цвѣте-то е зелено и горчиво растеніе, наречено *отмъщеніе* или *зависть*; и хыляды души дирятъ червено-то цвѣте, *наслажденіе*. Навсякъдѣ ся срѣщатъ чловѣци, които сѣж трѣгнѣжли да събиратъ тѣзи цвѣтя.

Виждь онзи *сребролюбецъ*. Много години той е иждивилъ за жълто-то цвѣте. Той не е ималъ врѣме да служи Богу, нито да “помни Сѣботный-тъ день, за да го освящава.” Не е и